ĐỨC CHÚA TRỜI CỦA ÁP-RA-HAM, I-SÁC VÀ GIA-CỐP

(Thứ Bảy—Tiết thứ Nhất buổi Sáng)

Bài Bảy

Được chọn, được xử lí và được phá vỡ

Đọc Kinh văn: Sáng. 25:22-23; 31:38-41; 32:22-32; 34:30

I. Gia-cốp được Đức Chúa Trời chọn; do đó, trong Gia-cốp chúng ta thấy sự tuyển chọn của Đức Chúa Trời—Sáng. 25:21-26; La. 9:11:

A. Đức Chúa Trời yêu Gia-cốp và tuyển chọn ông—c. 13; Mal. 1:2; Êph. 1:4; 2:4.

B. Gia-cốp được chọn trước khi sinh ra, thậm chí là trước khi sáng lập thế giới—Sáng. 25:22-23; Êph. 1:4:

1. Gia-cốp được Đức Chúa Trời chọn; việc đó không phải bởi công việc của ông, cũng không phải là kết quả từ sự tranh đấu và chiến đấu của ông—Sáng. 25:22-23, 26.
2. Việc Gia-cốp được chọn là bởi Đức Chúa Trời, Đấng kêu gọi, bởi sự thương xót của Đức Chúa Trời, và bởi ân điển của Đức Chúa Trời—La. 9:11.

C. Như Gia-cốp, chúng ta đã được chọn, được tuyển chọn trước khi sáng lập thế giới—Êph. 1:4; 2 Tê. 2:13; Gi. 15:16a:

1. Christ là lĩnh vực mà trong đó, chúng ta được Đức Chúa Trời chọn—Êph. 1:4.
2. Đức Chúa Trời đã chọn chúng ta theo sự biết trước của Ngài—1 Phi. 1:2; La. 8:29.
3. Sự tuyển chọn của Đức Chúa Trời tùy thuộc vào sự thương xót mang tính tể trị của Ngài; là những người được Đức Chúa Trời chọn, chúng ta nên phó thác mình cho Ngài và tin cậy rằng Ngài sẽ đem chúng ta đến tình trạng làm đẹp lòng Ngài—9:11-13, 16.
4. Việc Đức Chúa Trời tuyển chọn chúng ta trong quá khứ đời đời theo sau việc Ngài tiền định và bởi việc Ngài kêu gọi chúng ta trong cõi thời gian—8:28-29; Êph. 1:5.
5. Chúng ta đã được tuyển chọn và được kêu gọi cho mục đích của Đức Chúa Trời—La. 9:11; 2 Ti. 1:9:
   a. Sáng Thế Kí 1:26 khải thị rằng mục đích của Đức Chúa Trời trong việc tạo nên con người là con người sẽ biểu lộ Ngài trong hình ảnh của Ngài và đại diện Ngài bằng quyền thống trị của Ngài.
   b. Mục đích của Đức Chúa Trời đối với Gia-cốp là xử lí ông cho đến khi ông được biến đổi thành hoàng tử của Đức Chúa Trời, mang hình ảnh của Ngài để biểu lộ Ngài và thi hành quyền thống trị của Ngài để đại diện Ngài; đây là mục tiêu của Đức Chúa Trời—47:7, 10.

II. Đời sống của Gia-cốp là một đời sống đại diện cho những sự xử lí của Đức Chúa Trời, và Đức Chúa Trời của Gia-cốp là Đức Chúa Trời của những sự xử lí—31:38-41:

A. Đức Chúa Trời đã định cho Gia-cốp phải sống một đời sống tranh đấu trọn những ngày của ông; từ trong tử cung mẹ cho đến cuối cuộc đời, ông đã luôn tranh đấu—25:22-26; 27:1-29, 41-46; 28:1-5; 29:1–36:43.

B. Trong đời sống và kinh nghiệm của Gia-cốp, chúng ta thấy những sự xử lí của Đức Chúa Trời—25:19–32:21:

1. Đức Chúa Trời đã sắp xếp hoàn cảnh trong đời sống Gia-cốp cách có tể trị; bàn tay tể trị của Đức Chúa Trời đã ở trên Gia-cốp để xử lí ông.
2. Việc Đức Chúa Trời xử lí Gia-cốp không phải là hình phạt của Đức Chúa Trời; thật ra, việc xử lí đó là vì mục đích biến đổi Gia-cốp thành Israel—c. 28.

3. Dưới sự tể trị của Đức Chúa Trời, qua những nỗi khổ trong hoàn cảnh và qua sự xử lí trực tiếp của Đức Chúa Trời, Gia-cốp được biến đổi và trưởng thành để trở thành Israel—35:10.

C. Lịch sử của Gia-cốp là bức tranh về sự kỉ luật của Thánh Linh—47:9; 48:15-16a; Hê. 12:9-11:

1. Kỉ luật của Thánh Linh chỉ về những gì Thánh Linh đang làm trong hoàn cảnh bên ngoài của chúng ta, chỉ về việc Ngài sắp xếp mọi người, mọi vật và mọi điều xảy ra, qua đó chúng ta chịu kỉ luật—La. 8:28.
2. Qua sự kỉ luật của Thánh Linh mà Đức Chúa Trời phá đổ hoàn toàn thọ tạo cũ của chúng ta để yếu tố của thọ tạo mới có thể được xây dựng trong chúng ta.
3. Khi sự sống thiên nhiên của chúng ta được xử lí qua sự kỉ luật của Thánh Linh, Christ được cấu tạo vào chúng ta—Ga. 4:19; Êph. 3:17a.
4. Mọi sự và mọi người trong hoàn cảnh của chúng ta đều là những công cụ trong sự tể trị mà Đức Chúa Trời dùng để biến đổi của chúng ta—La. 8:28.

III. Sáng Thế Kí 32:22-32 thuật lại một kinh nghiệm quan trọng và cốt lõi trong đời sống của Gia-cốp—ông được phá vỡ:

A. Chúa vật lộn với Gia-cốp để phơi bày ông, giúp ông thấy mình thiên nhiên như thế nào và sức mạnh thiên nhiên của ông lớn ra sao—c. 24:

1. Chúa "đã chạm vào khớp hông ở bắp đùi của Gia-cốp" (c. 32); việc Ngài chạm vào khớp hông ở bắp đùi của Gia-cốp, phần cơ bắp mạnh nhất trong cơ thể, tượng trưng cho việc chạm đến sự sống thiên nhiên của Gia-cốp, sức mạnh thiên nhiên của ông—c. 25.
2. Sau khi Gia-cốp được Đức Chúa Trời phá vỡ, bên ngoài ông vẫn như trước, nhưng bên trong, sự sống thiên nhiên của ông đã được xử lí; Chúa không chạm đến nếp sống bên ngoài, nhưng Ngài phá vỡ chính sức mạnh thiên nhiên bên trong—33:1-4; 32:25, 32.

B. Kinh nghiệm của Gia-cốp cho chúng ta thấy rằng Đức Chúa Trời phải phá vỡ sự sống thiên nhiên của chúng ta, Ngài phải chạm đến sự sống thiên nhiên của chúng ta một cách triệt để—cc. 22-32:

1. Cách của tôn giáo là thay đổi hành vi bên ngoài của con người; cách của Đức Chúa Trời trong gia tể của Ngài là chạm đến sự sống bề trong của con người để thay đổi bản thể bề trong của họ—2 Cô. 4:16.
2. Khi Chúa chạm đến chúng ta ở một điểm cốt lõi nào đó, chúng ta bị "què" và không thể giống như trước nữa trong bản thể bề trong; từ lúc đó, chúng ta sẽ đi khập khiễng và không còn nguyên vẹn—Sáng. 32:25, 31.

C. Mỗi tín đồ cần kinh nghiệm sự phá vỡ người bề ngoài—Hê. 4:12:

1. Để Christ được giải phóng khỏi sự giam cầm của hồn, người bề ngoài của chúng ta phải được phá vỡ—Êph. 3:16-17.
2. Người bề ngoài của chúng ta cần được phá vỡ để linh được giải phóng—Hê. 4:12.
3. Để sự sống của Đức Chúa Trời có dòng chảy thuần khiết từ bên trong chúng ta, chúng ta phải được phá vỡ—Gi. 12:24-26; 19:34; 7:37-39; Xuất. 17:6-7:
   a. Việc sự chết vận hành trong chúng ta được nói đến trong 2 Cô-rin-tô 4:12 chính là việc chúng ta được phá vỡ.
   b. Chúa cần những chiếc bình được phá vỡ để trở thành kênh dẫn nước hằng sống; chúng ta càng được phá vỡ, sự sống của Đức Chúa Trời càng tuôn chảy ra từ chúng ta—Gi. 12:24-26.
4. Mỗi phần trong hồn chúng ta đều cần được Đức Chúa Trời phá vỡ—Mat. 16:24-25:

a. Việc hồn được phá vỡ không có nghĩa là chúng ta không còn sử dụng tâm trí, không bày tỏ cảm xúc, hay không vận dụng ý chí của mình nữa—1 Tê. 5:23.
b. Tâm trí, tình cảm và ý chí của chúng ta vẫn hoạt động, nhưng chúng đã được phá vỡ, nghĩa là được xử lí, được chế phục, và được làm cho thuận phục linh của chúng ta—2 Cô. 4:16; Êph. 4:23; 2 Ti. 1:7.

5. Cần phải đập vỡ "chiếc bình thạch cao tuyết hoa đựng dầu cam tùng tinh khiết rất đắt giá", chứa "dầu thơm rất giá trị", để dầu cam tùng tinh khiết được giải phóng và ngôi nhà được "thơm ngát hương dầu"—Mác 14:3; Mat. 26:7; Gi. 12:3:
   a. Nếu chiếc bình (người bề ngoài) không bị đập vỡ thì dầu cam tùng tinh khiết không thể được giải phóng—Mác 14:3.
   b. Chúng ta không nên bảo vệ chính mình, coi chiếc bình quý giá hơn dầu thơm; chúng ta không nên coi người bề ngoài của mình quý giá hơn người bề trong—Mat. 26:7; 2 Cô. 4:16.
   c. Nếu phần bên ngoài không bị phá vỡ thì phần bên trong sẽ không được giải phóng; nếu đây là tình trạng của chúng ta, chúng ta sẽ không có cách nào tiến lên, và Hội thánh cũng không có cách nào tiến lên—Gi. 12:3.
6. Công tác của Đức Chúa Trời nhằm xây dựng chính Ngài trong Christ vào trong chúng ta đòi hỏi sự phá vỡ người bề ngoài—Êph. 3:16-17a.
7. Phá vỡ là một điều kiện tiên quyết cho sự xây dựng—Mat. 16:18; Êph. 4:16:
   a. Để Hội thánh được xây dựng, chúng ta cần kinh nghiệm sự phá vỡ người bề ngoài—Êph. 2:21-22.
   b. Nếu muốn phối hợp với những người khác trong sự phụng sự, chúng ta cần sẵn lòng được phá vỡ; nếu không được phá vỡ thì việc phối hợp là bất khả thi.
8. Như Phao-lô, chúng ta cần được phá vỡ dưới khải tượng về Thân thể và nhận biết rằng con đường duy nhất để chúng ta được xây dựng trong Thân thể là được phá vỡ—Công. 9:1-31; Êph. 4:16.

© 2026 Living Stream Ministry